

O lucrare și importanța ei vitală

Marti, 27 aprilie 2010

Gili Cârstea

Deoarece parabola despre cele zece fecioare este așezată în contextul zilelor din urmă (Mat 25:1), este corect să tragem concluzia că așteptătorii lui Hristos dorm, că ei nu par conștienți de motivele pentru care Mirele întârzie, și că Dumnezeu este Cel care trebuie să ia inițiativa de a trimite „o strigare” la miezul nopții, spre a-i trezi la realitatea destinului înalt la care au fost chemați.

Dacă peste această parabolă suprapunem descrierea aceluiași popor, făcută de același Personaj (Apoc 3:14-22), ne dăm repede seama că fecioarele noastre nu sunt afectate de un somn nevinovat, odihnitor, necesar, motivat de lunga așteptare de peste 120 de ani. „Somnul” respectiv este o paralizie spirituală provocată de incapacitatea de a evalua corect realitatea, așa cum o vede Dumnezeu. „Și nu știi.”

Virusul laodicean ține biserica într-un somn al conștiinței profund ca moartea, iar străjerii de pe ziduri, însărcinați de Dumnezeu să urmărească sosirea Mirelui și să dea strigarea de la miezul nopții, și-au pus papuci de pâslă și umblă în vârful picioarelor, nu cumva să se trezească fecioarele.

Generații întregi de pastori au crezut și predicat că „Mirele zăbovește,” și că aceasta este singura explicație pentru continuarea istoriei păcatului. Domnul vine când vrea El, iar noi trebuie să așteptăm cu răbdare. Li s-a părut incredibil că Mirele ar putea zăbovi tocmai datorită faptului că fecioarele, „fiica Sionului,” „soția Mirelui,” nu sunt dispuse să participe la Nuntă ca mireasă, și că această pervertire majoră a teologiei sanctuarului îl ține pe Hristos blocat în rolul de Mare Preot și mijlocitor, deși El trebuia demult să treacă la poziția de Împărat al împăraților și Domn al Domnilor. Vocea de tunet a lumilor necăzute, că doar după Nunta Mielului Dumnezeu poate începe să împărățească (Apoc 19:6-7), nu a reușit să treacă de urechea surdă a Bisericii Laodicea.

În ciuda acestei situații dramatice, cu toată opoziția străjerilor de pe ziduri, „strigarea” de la miezul nopții va răsună, iar fecioarele se vor trezi. Lumina va ajunge la popor, chiar dacă va trebui adusă și de data aceasta „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor,” și „pe o cale care va fi contrară planurilor omenești.”

Și deoarece va veni „foarte diferit de ordinea firească,” cei mai mulți vor vedea în ea „ceva periculos, care le va trezi temeri,” și „se vor opune ei.” Servitorii trimiși de Împărat cu invitațiile de nuntă vor fi din nou batjocoriți, considerați fanatici, elemente nesupuse, tulburători ai poporului. „Rămășița” (Mat 22:6 KJV) îi va omorî, mânăta de argumentul aproape subconștient că este mai importantă „holda” și „negustoria” decât Nunta Împăratului. Nu Împăratul le-a încredințat holda și negustoria? Nu pentru El trudes ei din zori până în noapte?

Domnul a făcut tot ce se putea face spre a împiedica o astfel de situație uimitoare. El ne-a avertizat din timp asupra acestui gest sinucigaș:

„Nimeni să nu se plângă de slujitorii Domnului care prezintă o solie venită din cer. Nu mai căutați greșeli la ei, spunând: „Sunt prea categorici, vorbesc prea dur.” S-ar putea să vorbească dur, dar oare nu este necesar? Dumnezeu va face să țiuie urechile ascultătorilor, dacă ei nu vor dori să asculte vocea și solia Sa... Pastori, nu dezonați pe Dumnezeul vostru și nu jigniți Duhul Său cel Sfânt, făcând remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege. Domnul cunoaște caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că numai niște oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei” (TM 410, 412).

Trezirea fecioarelor este o lucrare de „importanță vitală,” iar diavolul de peste un secol ridică bariere spre a împiedica deșteptarea fecioarelor. El știe bine cât de devastatoare poate fi pentru el maturizarea „ficei Sionului,” și de aceea se dă peste cap să fie liniște în dormitoarele noastre denominaționale.

De unde să ia Dumnezeu „oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice,” care să vadă „această lucrare în importanța ei vitală,” când biserica Sa condamnă cu toată asprimea „această lucrare,” și descurajează pe oricine să nutrească „convingeri categorice” la orice subiect specific adventist? Cine să „dărâme barierele Satanei,” într-o vreme când ridicarea lor este aplaudată, stimulată și premiată?

În această situație, să nu ne surprindă că ceea ce așteptam să fie un susur blând și liniștit se va dovedi un taifun care va arunca biserica în haos, descoperind tone de pleavă acolo unde ne lăudăm astăzi că avem doar grâu bogat.